

HARLEQUIN®

041
OKTOOBER

Romantika

NIKKI LOGAN

Sõbrad igaveseks

Nikki Logan
FRIENDS TO FOREVER
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Vane
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Nikki Logan
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10230911
ISBN 978-9949-25-121-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Garvey klannile (nii kahe- kui ka neljajalgsetele).
Aitäh teile aastaid kestnud sõpruse eest ja et olete mu
veidrat kirjutamiskommet sallinud.

Lizile, sest ta seadis lati nii innustavalt kõrgele.
Ja Rachelile, kes mind mõistuse juures hoidis ega
lasknud jutujärjel õigelt rajalt kõrvale kalduda.

PROLOOG

Kümme aastat tagasi Lääne-Austraalias Perthis

„Marc, on sul hetk aega?”

Beth Hughes sai oma parima sõbra kätte tundide vahepeal ja tiris ta välja teismeliste summast, kes neljanda ja viienda tunni vahel kiiresti raamatuid vahetasid. See kaljumürakas, mis pärast emaga rääkimist ta maos aset oli võtnud, näis mõõtnetelt aina paisuvat.

Marc vaatas talle üllatunult otsa. See oli ka arusaadav, kui arvesse võtta, et Beth oli temast viimaste nädalate jooksul tasapisi eemale tõmbunud. Kui poiss oleks midagi ütlemata keeldunud kaasa tulemast, oleks seegi olnud arusaadav. Bethi nõrgem pool soovis, et ta olekski keeldunud. Siis oleks kõik hoopis kergem.

„Kolm minutit, Duncannon.” Tasmin Major tuhises mööda, sõbralik naeratus põhjamaisel näol, ja koputas sõrmega käekella pihta. „Geograafia ei hakka kellegi järele ootama.”

„Kohe tulen,” heitis Marc neiule järele, triivides Bethi sabas ümber purskkaevude. Ta madalast häälest kostis pinget. Beth lipsas raamatukogu tagumise seina ja viletsalt püगतud põõsaste vahelt killustikuga kaetud platsikesele, kus ta polnud kunagi varem käinud. Kohta, kus teised käisid suitsetamas. Oma tõsiseid ja tähendusrikkaid jutuajamisi pidamas. Musitamas.

See koht äratas lõplikult Marci tähelepanu. Ta samm muutus aeglasemaks.

„Beth?”

Tüdruku pulss oli raske ja kiire ning tuksles kõrgel kurgus, kahandades hingamisruumi veelgi. Beth ahmis paar suutäit õhku ja surus need jõuga kopsudesse, kui ta väike-se platsi privaatsuses näo poisi poole pööras.

„Mida me siin teeme, Beth?” Marci nägu oli ettevaatlik. Kinnine. Tüdruk pigistas sõrmed rinna ees rusikasse. „Kas su austaja teab, et sa siin oled?”

Tüdruk vaatas talle üksisilmi otsa, sundides end õhku suu kaudu sisse hingama, vihates viisi, mismoodi poiss oli lausunud sõna *austaja*. „Damien on viiendas tunnis.”

„Kus meiegi peaksime olema. Või pole lõpetamine sinu jaoks enam nii tähtis nüüd, kui sa ilusate inimeste seltskonnas aega veedad?”

Tüdruku pilk langes tolmule, milles poiss jalgadega sahistas, ja kuumus kerkis ta põskedele. „Mul oli tarvis sind näha.”

„Sa näed mind iga päev.”

Mööda minemas. „Mul oli tarvis sinuga rääkida.” Ta tõstis silmad. „Omavahel.”

Hall vari lendas üle poisi näo. Ta keha ajas end veelgi rohkem sirgu. See polnud esimene kord, mil Beth märkas, kui tugevaks teine on muutunud. Need laiad õlad, mis olid sundinud ujumisvõistkonna kaptenit Marci paari kuu eest üles otsima. See, mismoodi ta lõug hakkas kandiliseks muutama. Nagu oleks ta kuueteistkümnendal sünnipäeval vajutatud mingit lülitit, mille peale mehe kuju hakkas välja murd-

ma kõhnast ja kondisest eksoskeletist, mida Beth Marcina tundis. Äkki on ta rääkimist liiga kaua edasi lükanud...

Ta magu tõmbus krampi.

„Kas nüüd pead sa siis peitu pugema, et minuga rääkida?”

Ta oleks võinud teeselda, et ei saa aru, kuid Marc tundis teda liiga hästi. „Ma ei tahtnud, et te Damieniga riidu läheksite.”

„Olen üsna kindel, et McKinley teab juba, et oleme sõbrad, Beth. Tunnen sind neljandast klassist saadik.”

„Ma ei taha... Ta võib midagi arvama hakata.”

„Siis oleksid sina võinud selleks jutuajamiseks mõne teise koha valida. Tead ju küll, milleks Auku tavaliselt kasutatakse, eks?”

Beth neelatas kramplikult ja hetkeks langes ta pilk poisi huultele. Ta sundis end üles vaatama. „Tahtsin lihtsalt omavahel olla.”

Teine kell helises ja klassiruumide poole tormavad kiirustavad sammud said otsa. Ümberringi jäi kõik vaikseks. Marc jäi harkisjalu seisma ja ristis käsivarred rinnal. „Nüüd siis oledki. Kõik teised Pymonti keskkooli õpilased on tunnis.”

„Ma vahetan klassi,” pahvatas Beth, enne kui oleks enesevalitsuse kaotanud. „Lähen üle B-sse.”

Marc silmitses teda ainiti, ninasõõrmed võbelemas. „Sa jäta pooled kursused, kus oleme käinud terve aasta? Lähe üle McKinley juurde?”

„Mitte Damieni pärast...”

„Muidugi.”

„Ma tahan vähem teadust. Rohkem kunsti.”

„Mis ajast?”

„Praegusest.”

„B-klass jääb nõrgaks, Beth.”

„Seal on kirjandus ja filosoofia. Need on ülikooli sisseastumise ained.”

„Sa vahetad selleks, et mind vältida.”

Kivikamakas tüdruku sisikonnas kasvas poole suuremaks. „Ei.”

Jab.

„Miks siis?”

Kusagil Bethi silmade taga hakkas valusalt tuikama. „Sellel pole sinuga midagi pistmist...”

„Jama. Sa oled minust kõrvale hoidnud semestri algusest saadik. Mis viga on? Kas su uues tihedas seltskondlikus päevaplaanis ei jätku vanale sõbrale enam kohta, preili Populaarne?”

„Marc...”

„Võib-olla ma pole nii tark kui sina, Beth, aga ma ju näen, kust tuul puhub. Kas härra McKinley tunneb, et ohustan kuidagi ta positsiooni?”

Tüdruk raputas pead. Damieni vaateväli oli kaugelt liiga kitsas, et märgata, kuidas Marc mehistub, täiskasvanuks saab. Tema elus, ta maailmas toimus kaugelt liiga palju huvitavat, et muretseda selle pärast, mille peal üks reaalinete nohik väljas on. Talle polnud kunagi pähe tulnud, et Beth võiks Marcis näha midagi muud kui sõpra. Üht *vana* sõpra. Asendatavat sõpra, kes Bethil oli olnud enne seda, kui ilmus ta ise.

Ja nüüd ootas Damien, et Beth vahetaks lihtsalt leeri. Nii nagu ta oli vahetanud õppeaineid. Aga kuna see valaks veelgi õli tulle ja Beth teadis, mida ta pidi tegema...

„Nii et selles asi ongi, mis? Seda sa tahtsidki mulle rääkida – et vahetad klassi?”

Beth üritas sisse hingata. Poiss laskis sellel paista nii tühisena, kuid siiski nii inetuna. Ta sõnad muutusid vaevukuuldavaiks. „See tähendab, et meil on koos ainult üks õppeaine.”

„Ma tean. Parim asi B-klassi juures on see, et see tähendab McKinley nägemist ainult kord nädalas.” Ta vaatas tüdrukule ainiti otsa. „Sa tahad nii meeleheitlikult minust eemale pääseda?”

Bethile poleks miski rohkem meeldinud, kui et Marc Duncannon võiks igavesti tema ellu jääda. Kuid, nagu selgus, ei tule sellest midagi välja. Süütunne käristas ta sisse- ja väljast ning paks kaitsekilp langes tagasi oma kohale. „Maailm pöörleb mitte sinu, vaid päikese ümber, Marc.”

Poisi nägu kahvatas ning süütunne ründas nüüd sügavamalt, hakates järama ihu tüdruku südame ümber. Tõde oli see, et Marc Duncannon pöörles hoopiski Beth Hughesi ümber ja oli seda alati teinud. Või veel õigem oleks öelda, et nad mõlemad pöörlesid mööda keerulisi läbipõimunud orbiite. Ning et see oli nende mõlema vanemate arvates tervisele kahjulik.

Marci jaoks.

Kui nii oleks arvanud ainult poisi napakas ema, poleks Beth vaevunud selle üle teist korda mõtlemagi. Kuid ta enda ema oli sellega nõustunud ja isa samuti. Ja Russell Hughes ei

saanud ju mitte üialgi eksida. Pärast pikka pisararohket jutujutamist oli Beth andnud isale ausõna, et laseb oma tunnetel Marci vastu mõneks ajaks jahtuda. Eks siis ole näha, mis saab. Ja siiani polnud Beth veel kunagi oma sõna murdnud.

„Kui sa ei tee seda selleks, et McKinleyle lähemal olla, ega selleks, et minust kaugemale pääseda, siis miks sa seda teed?”

„Miks ei võiks ma seda lihtsalt enda pärast teha? Sest et ma tahan?”

„Sest sina ei tee otsuseid niimoodi, Beth. Pole kunagi teinud. Sa mõtled plaanid läbi. Ja siis viid need täide.”

„Ju ma olen siis ümber mõelnud. Juhtub.”

Mitte sinuga. See oli tugevalt ja selgelt poisi näole kirjutatud. Kas ta ütleb nüüd, et Beth valetab?

„Ja ülikool? Bioloogia?”

Sügaval Bethi rinnas pigistas üks rusikas. Olgu ta neetud, et ei lase Bethil lihtsalt minna. Miks ta sellega nii kõvasti peale pressib? Sunnib Bethi talle veel rohkem haiget tegema? „See oli sinu unistus, mitte minu oma.”

Poiss pilgutab silmi ja jäi teda ainiti vahtima. „Kogu selle aja järel? Oled sellega tegelnud kolm aastat.”

Beth kehtas õlgu, teeseldes ükskõiksust, mida ta absoluutselt ei tundnud. „Vahepeal paistis see täitsa hea mõte olevat.”

„Kuni leidsid midagi paremat. Või peaksin ütlema – kedagi?”

„Asi pole Damienis. Ma ju ütlesin sulle.” Marc astus lähemale ja Beth taganes vastu raamatukogu seina. Millal ta küll nii suureks oli kasvanud?